

Europese procedure voor geringe vorderingen

Serie casussen¹

Professor Xandra Kramer, Erasmus Universiteit Rotterdam

Inhoudsopgave

Casus I.....	2
Vragen bij Casus I.....	2
Antwoorden Casus I.....	4
Casus II	14
Vragen bij Casus II	14
Antwoorden Casus II	15
Advies voor methodiek.....	20
Onderwijsdoelen en aanpak	20
Materialen	20

Met steun van het financieringsprogramma Justitie 2014-2020 van de Europese Unie.

¹ Ontwikkeld in het kader van het project "Betere toepassing van Europese grensoverschrijdende procedures: juridische en taaltraining voor medewerkers van gerechtelijke instanties in Europa", Subsidieovereenkomst nummer: 806998.

Casus I

Mevrouw Marta Jansen is een Nederlands ingezetene, woonachtig te Haarlem. Zij is erg geïnteresseerd in oude auto's en altijd op zoek naar betaalbare auto's die ze kan opknappen of auto-onderdelen die ze kan gebruiken om auto's op te knappen. Ze woont op een oude boerderij, waar ze ruimte heeft voor maximaal vijf auto's. Een van haar vrienden met dezelfde hobby helpt haar bij het opknappen of co-financieren van de auto's en soms doen ze mee aan tentoonstellingen voor oldtimers. Af en toe verkoopt ze een van de auto's om weer een nieuwe te kunnen kopen.

In het vroege voorjaar van 2019 speurt Marta het internet af naar bepaalde onderdelen voor een klassieke Chevrolet, waaronder motoronderdelen, een autostoel, een stuur, verlichting en wioldoppen. De gespecialiseerde dealer VintageCars GmbH, gevestigd in Keulen, Duitsland, biedt de benodigde onderdelen te koop aan. Om er zeker van te zijn dat ze geschikt zijn voor dit specifieke type auto belt ze met een van de ervaren medewerkers, de heer Georg Fahrer, die meer informatie over de onderdelen kan verstrekken in het Engels (omdat Marta's kennis van het Duits beperkt is). Ze plaatst de order met gebruikmaking van de Engelstalige versie van het online formulier en betaalt online. Het totaalbedrag van haar order is € 2.393,-, inclusief € 75,- bezorgkosten. De auto-onderdelen zullen binnen 14 dagen op haar privéadres worden bezorgd.

Bezorging vindt pas na drie weken plaats, maar belangrijker nog: bepaalde onderdelen ontbreken, de motoronderdelen voldoen niet aan de specifieke technische eisen, het stuur heeft niet de juiste afmeting en een van de wioldoppen is beschadigd. Marta neemt contact op met de handelaar om te klagen over de gebreken. VintageCars GmbH is alleen bereid om binnen een maand een aantal ontbrekende onderdelen na te sturen, maar ontkent dat de andere producten niet voldoen aan de order en de verstrekte beschrijving.

Marta Jansen heeft er geen vertrouwen in dat VintageCars de juiste ontbrekende onderdelen zal nasturen en is zeer ontevreden over de afwijzing van verantwoordelijkheid in verband met de gebrekkige en beschadigde onderdelen. Ze wil het hele pakket terugsturen en eist vergoeding van € 2.393,-, vermeerderd met een bedrag van € 105,- voor gemaakte onkosten, waaronder de kosten van de telefoongesprekken en die van retourzending van de goederen.

Vragen bij Casus I

1. a) Welke van de beschikbare Europese procedures wordt in deze zaak aangeraden? Besteed in uw antwoord aandacht aan het toepassingsgebied van de Europese procedure voor geringe vorderingen.
- b) Had Marta gebruik kunnen maken van de Europese procedure voor geringe vorderingen om aflevering te eisen van de beschadigde en gebrekkige onderdelen in plaats van te vragen om vergoeding van het betaalde bedrag?

- c) Wat moet de rechter doen als de vordering, of een tegenvordering, de financiële bovengrens van deze procedure overschrijdt?
- d) Stel dat Marta de vordering in Nederland instelt, kan zij dan nog steeds gebruikmaken van de gewone Nederlandse procedure voor dit soort vorderingen als dat haar voorkeur zou hebben?
- e) Had Marta gebruik kunnen maken van de Europese procedure voor geringe vorderingen als ze in Denemarken woonachtig was en bezorging plaats had gevonden in Denemarken (bij overigens gelijkblijvende feiten van de zaak)?

2. Als we teruggaan naar het oorspronkelijke scenario en aannemen dat de Europese procedure voor geringe vorderingen van toepassing is en dat Marta die procedure wil voortzetten, welk gerecht is dan bevoegd om kennis te nemen van deze vordering?

3. Heeft Marta vertegenwoordiging in rechte nodig om haar vordering in te stellen?

4. Moet Marta:

- a) de grondslag voor de vordering specificeren; en
- b) ondersteunend bewijs aanhechten?

5. Als ze haar vordering voor een Duitse rechter zou willen instellen, in welke taal moet ze dan het Vorderingsformulier invullen?

Ga er bij de volgende vragen vanuit dat Marta de vordering instelt bij de sector kanton van de rechtbank Amsterdam die bevoegd is om kennis te nemen van deze vordering.

6. Hoe kan zij de vordering instellen bij de Nederlandse rechter? Kan zij de vordering elektronisch instellen?

7. Stel dat de rechter oordeelt dat er in het Vorderingsformulier informatie ontbreekt of onduidelijk is, wat moet hij dan doen?

8. Hoe en binnen welke termijn dient de rechter kennis te geven aan de gedaagde?

9. Binnen welke termijn moet VintageCars op de vordering reageren?

Antwoorden Casus I

1. a) Welke van de beschikbare Europese procedures wordt in deze zaak aangeraden? Korte samenvatting van de ESCP en EBB (zie ook vraag 1 over het Europese betalingsbevel):

De twee Europese procedures die hier in beeld komen, zijn de Europese procedure voor geringe vorderingen (ESCP) en de Europese betalingsbevelprocedure (EBB). Deze procedures zijn bedoeld om gerechtelijke procedures te vereenvoudigen en te bespoedigen en de kosten van verhaal van geringe vorderingen of niet-betwiste zaken terug te dringen. Verder is hierbij de verklaring van uitvoerbaarheid (het exequatur) afgeschaft (zie art. 1 ESCP en EBB). Beide staan open voor het verhalen van grensoverschrijdende vorderingen in burgerlijke en handelszaken en bieden een alternatief voor de beschikbare nationale procedures (zie art. 1, 2 en 3 ESCP en EBB). Dit is een burgerlijke zaak, die dus niet is uitgesloten van het toepassingsgebied (art. 2 lid 2). De twee belangrijkste verschillen zijn als volgt:

(1) Voor de ESCP geldt een financiële limiet - te weten € 5.000,- (art. 2 lid 1 ESCP). Voor de EBB geldt geen financiële limiet.

(2) De EBB staat uitsluitend open voor niet-betwiste geldvorderingen (art. 1 EBB). De ESCP geldt voor zowel betwiste als niet-betwiste vorderingen.

Aangezien het voor de hand ligt dat VintageCars verweer zal aantekenen tegen de vordering (art. 16 en 17 EBB) is de EBB geen haalbare optie.

Een wizard waarmee kan worden bepaald welke procedures beschikbaar zijn, is te vinden op het e-justitieportaal, zie https://e-justice.europa.eu/content_dynamic_forms-155-en.do.

De regels van de verordening zijn bindend en er mogen geen strengere eisen worden opgelegd op grond van nationaal recht, zie Zaak C-215/11, *Iwona Szyrocka v SiGer Technologie GmbH*, ECLI:EU:C:2012:794, in verband met de EBB (maar hetzelfde geldt voor de ESCP). Nationaal recht speelt wel een rol waar de ESCP of de EBB geen regels stellen, zie art. 19 ESCP en art. 26 EBB.

In deze zaak heeft Marta contact opgenomen met VintageCars en lijkt het duidelijk dat VintageCars de vordering zal betwisten. De EBB is dan niet de beste optie (zie antwoord bij vraag 1), aangezien dat zou leiden tot voortzetting van de procedure op basis van de nationale burgerlijke procesregels dan wel als Europese procedure voor geringe vorderingen (art. 17 lid 1, na wijziging). De ESCP staat open voor zowel betwiste als niet-betwiste vorderingen en is in deze zaak de beste optie.

Toepassingsgebied

Voor het toepassingsgebied van de ESCP-verordening moet rekening worden gehouden met de volgende punten.

Op basis van art. 2 en 3 van de verordening zijn de volgende elementen van belang:

- Art. 2: Deze verordening is, in **grensoverschrijdende zaken**, van toepassing in **burgerlijke en handelszaken**, ongeacht de aard van het gerecht, indien de waarde van een vordering, alle rente, kosten en uitgaven niet meegerekend, op het tijdstip dat het vorderingsformulier door het bevoegde gerecht wordt ontvangen, **niet meer bedraagt dan 5.000 EUR**. Zij heeft in het bijzonder geen betrekking op fiscale zaken, douanezaken en bestuursrechtelijke zaken, of op de aansprakelijkheid van de staat wegens handelingen of omissies bij de uitoefening van het staatsgezag (“acta jure imperii”).

(a) **Burgerlijke en handelszaken**: Dit concept moet autonoom worden uitgelegd in overeenstemming met de jurisprudentie van het HvJ EU. In deze zaak bestaat er geen twijfel over de vraag of dit een burgerlijke of een handelszaak is. Daarnaast is geen van de uitzonderingen van art. 2 lid 2 van toepassing in deze zaak. Dit is een gewone (consumenten)koopovereenkomst.

(b) **De vordering bedraagt niet meer dan € 5.000,-**: N.B.: bij Verordening nr. 2015/2421 is de limiet verhoogd van € 2.000,- naar € 5.000,-. Deze herziene versie geldt vanaf 14 juli 2017. Volgens art. 2 lid 2 mag de vordering, alle rente, kosten en uitgaven niet meegerekend, op het tijdstip dat het vorderingsformulier door het bevoegde gerecht wordt ontvangen, niet meer bedragen dan € 5.000,- (waarbij de tijdsfactor in het bijzonder van belang is voor de rente die in de loop van tijd oploopt). In deze zaak bedraagt de vordering € 2.393,-. Dit is dus ruim onder de bovengrens, zelfs als de gevorderde kosten ten bedrage van € 105,- worden meegerekend.

(c) **Grensoverschrijdende zaken**: dit begrip wordt nader gedefinieerd in art. 3 dat luidt: "In deze verordening wordt onder grensoverschrijdende zaak verstaan, een zaak waarin ten minste een van de partijen haar woonplaats of haar gewone verblijfplaats heeft in een andere lidstaat dan de lidstaat van het aangezochte gerecht." De woonplaats wordt bepaald overeenkomstig art. 62 en 63 Brussel I bis (nr. 1215/2012) en het relevante tijdstip is het tijdstip van ontvangst van de vorderingen (lid 3). In deze zaak is aan deze voorwaarde voldaan, aangezien partijen hun woonplaats hebben in verschillende landen (Nederland en Duitsland), hetgeen inhoudt dat de bevoegde rechter - te bepalen op basis van Brussel I bis - een andere rechter zal zijn dan de rechter in de woonplaats van een van hen.

Temporele en geografische werkingssfeer: Hier moet worden opgemerkt dat de gewijzigde versie van de verordening van kracht is met ingang van 14 juli 2017 (de vorige versie gold met ingang van 1 januari 2009). De verordening is niet van toepassing in Denemarken (overweging nr. 26).

b) Had Marta gebruik kunnen maken van de Europese procedure voor geringe vorderingen om aflevering te eisen van de beschadigde en gebrekkige onderdelen? Ook hier zou de ESCP van toepassing zijn. De verordening maakt geen onderscheid tussen geldelijke en niet-geldelijke vorderingen. Zie bijvoorbeeld de verwijzing naar niet-geldelijke vorderingen in art. 5 lid 5 ESCP. Dit is anders in de EBB-verordening die uitsluitend van toepassing is op (niet-betwiste) geldvorderingen (art. 1 lid 1 EBB).

c) Wat moet de rechter doen als de vordering, of een tegenvordering, de financiële bovengrens van deze procedure overschrijdt? De ESCP is alleen van toepassing op vorderingen of tegenvorderingen die een bedrag van € 5.000,- niet te boven gaan (zie art. 2 ESCP, en het antwoord bij vraag 1). Volgens art. 4 lid 3 geldt dat, indien een vordering buiten het toepassingsgebied van deze verordening valt, het gerecht de eiser hiervan in kennis stelt. Tenzij de eiser de vordering intrekt, wordt deze door het gerecht behandeld overeenkomstig het nationale procesrecht. De zaak is dan een nationale zaak met betrekking tot een (geringe) vordering en valt niet langer onder de verordening. Voor wat betreft niet-geldelijke vorderingen moet worden gekeken naar art. 5 lid 5.

Er kan een tegenvordering worden ingediend met gebruikmaking van Formulier A, die op dezelfde wijze wordt behandeld als de oorspronkelijke vordering, zie art. 5 lid 6. Als die tegenvordering de in art. 2 gestelde limiet (€ 5.000,-) te boven gaat, kunnen de vordering en de tegenvordering beide niet langer worden behandeld volgens de ESCP, maar overeenkomstig het nationaal procesrecht. Op tegenvorderingen zijn de regels voor wat betreft het toepassingsgebied van art. 2 alsmede de regels inzake aanvang (art. 4) en lid 3 t/m 5 van art. 5 van toepassing. Zie art. 5 lid 7.

d) Stel dat Marta de vordering in Nederland instelt, kan zij dan nog steeds gebruikmaken van de gewone Nederlandse procedure voor dit soort vorderingen als dat haar voorkeur zou hebben? De ESCP (net als de EBB en de EAPO - d.w.z. alle drie de uniforme Europese burgerlijke procedures) is een facultatieve procedure. Dit heeft te maken met de beginselen van evenredigheid en subsidiariteit van het EU-recht. Dit wordt duidelijk uit art. 1 lid 1, dat bepaalt dat de Europese procedure voor geringe vorderingen openstaat voor procespartijen als alternatief voor de procedures die voorhanden zijn op grond van de wetgeving in de lidstaten. Marta zou daarom de vordering nog steeds kunnen instellen op grond van de nationale Nederlandse procesregels, aangenomen dat de Nederlandse rechter internationale bevoegdheid heeft (zie Brussel I bis en het antwoord bij vraag 3). In deze zaak zou dat betekenen dat zij de vordering kan instellen bij de rechtbank Amsterdam, sector kanton. Enige informatie over het nationale rechtssysteem en de gerechten in Nederland is te vinden op het e-justitieportaal: https://e-justice.europa.eu/content_ordinary_courts-18-nl-en.do?member=1. Nadere informatie over geringe vorderingen en nationale systemen voor Nederland is te vinden op: https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-42-nl-en.do?member=1. Voordelen van de ESCP zijn: de eenvoud en uniformiteit van de procedure in de hele EU, de beschikbaarheid van de formulieren in alle EU-talen, regels omtrent vertalingen en tenuitvoerlegging, en de volledige afschaffing van

het exequatur (terwijl er in Brussel I bis - welke verordening moet worden gehanteerd voor nationale procedures en tenuitvoerlegging - nog meer gronden voor weigering zijn aangehouden).

e) Had Marta gebruik kunnen maken van de Europese procedure voor geringe vorderingen als ze in Denemarken woonachtig was en bezorging plaats had gevonden in Denemarken? Denemarken is geen lidstaat in de zin van de Europese procedure voor geringe vorderingen, aangezien dit land niet deel heeft genomen aan de vaststelling van de verordening, zie overweging nr. 26 (en zie art. 2 lid 3 van de oorspronkelijke versie van de Verordening nr. 861/2007; na de wijziging is deze paragraaf geschrapt). Dit betekent dat Marta haar vordering niet op grond van de ESCP in Denemarken zou kunnen instellen, omdat Denemarken de verordening niet toepast.

In een andere rechtbank van een lidstaat zou de vordering mogelijk kunnen worden behandeld op grond van de ESCP, en het feit dat zij woonachtig is in Denemarken zou daaraan in het algemeen niet in de weg staan. Het is echter van het grootste belang dat aan de voorwaarde van het grensoverschrijdend karakter van art. 3 is voldaan (zie antwoord bij vraag 2). Dit betekent dat ten minste een van de partijen haar woonplaats of gewone verblijfplaats moet hebben in een andere lidstaat dan de lidstaat van het aangezochte gerecht. Zie in dit verband ook Zaak C-627/17, *ZSE Energia a.s. v RG*, ECLI:EU:C:2018:941 (onder 'partijen' vallen uitsluitend diegenen die betrokken zijn als verzoeker en verweerder, en geen derden, en deze moeten gevestigd zijn in een andere lidstaat dan die van het aangezochte gerecht). Onder verwijzing naar Brussel I bis (welke verordening overigens ook in Denemarken van toepassing is op grond van de parallelle overeenkomst tussen Denemarken en de overige EU-lidstaten) zou zij de vordering ook kunnen instellen in Duitsland tegen deze Duitse gedaagde (zie antwoord bij vraag 3). Onder verwijzing naar Zaak C-412/98, *Group Josi*, ECLI:EU:C:2000:399, is duidelijk dat, in het kader van Brussel I bis, de woonplaats van de eiser niet van belang is. Zoals echter uit overweging 5 blijkt, is de verordening alleen van toepassing als een van de partijen haar woonplaats of gewone verblijfplaats heeft *in een andere lidstaat die aan deze verordening is gebonden* dan de lidstaat van het aangezochte gerecht. Aangezien er in deze zaak geen andere optie is dan de Duitse rechter aan te zoeken, houdt dit in dat zij geen gebruik zou kunnen maken van de ESCP. N.B.: Dit zou anders zijn als een andere rechter van een EU-lidstaat bevoegd was, bijvoorbeeld - in een niet-consumenten-zaak - omdat de plaats van aflevering in een ander land ligt, of situaties van vluchtvertraging of -annulering als het land van vertrek of aankomst een andere lidstaat is (Zaak C-204/08, *Rehder v Air Baltic*, ECLI:EU:C:2009:439) of op grond van een forumkeuze die rechtsgeldig is op grond van art. 19 Brussel I bis.

2. Als we aannemen dat de Europese procedure voor geringe vorderingen van toepassing is en dat Marta die procedure wil voortzetten, welk gerecht is dan bevoegd om kennis te nemen van deze vordering?

Art. 4 lid 1 ESCP bepaalt dat het Vorderingsformulier A moet worden ingediend bij de bevoegde rechter. De bevoegdheid is niet geregeld in de ESCP-verordening, zodat de algemene

bevoegdheidsregels van Brussel I bis van toepassing zijn (zie voor een verwijzing naar deze verordening ook art. 3 lid 2). Vorderingsformulier A, vraag 4, verwijst ook naar de bevoegdheidskwestie. Als we in deze zaak kijken naar de aangevoerde gronden, kunnen we concluderen dat controle van 4.1. (woonplaats gedaagde) en 4.2 (woonplaats consument) zou leiden tot de bevoegdheid van zowel de Duitse als de Nederlandse rechter (lokale bevoegdheid te bepalen op grond van de nationale regels, voor informatie zie ook het e-justitieportaal https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-en.do?clang=en).

Met name de regels inzake bevoegdheid met betrekking tot consumenten stellen extra eisen en de jurisprudentie van het HvJ EU zijn van belang bij de uitleg daarvan. Zie https://e-justice.europa.eu/content_brussels_i_regulation_recast-350-en.do (waarnaar ook het Vorderingsformulier A, vraag 4, verwijst). In deze zaak is art. 17 en 19 Brussel I bis van belang. Het moet nog worden vastgesteld of aan de voorwaarde van art. 17 lid 1 onder c is voldaan zodat deze overeenkomst kan worden aangemerkt als een consumentenovereenkomst. Dit onderdeel bepaalt dat "(c) in alle andere gevallen, de overeenkomst is gesloten met een persoon die commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit in de lidstaat waar de consument woonplaats heeft, of dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richt op die lidstaat, of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, en de overeenkomst onder die activiteiten valt." Van bijzonder belang voor overeenkomsten die worden gesloten via het internet is Zaak C-585/08, *Pammer v. Alpenhof*, ECLI:EU:C:2010:740. Voorbeelden van voorwaarden voor het richten van activiteiten op de lidstaat van de consument zijn dat de taal die wordt gebruikt een andere is dan die van de vestigingsplaats van de onderneming, of er aanwijzingen worden gegeven voor toegang tot de ondernemingen vanuit de andere staat, dat de valuta die kan worden gehanteerd anders is dan die van de lidstaat van de onderneming, telefoonnummers met een internationale code, het gebruik van een domeinnaam op topniveau en ander bewijs dat erop wijst dat de handelaar zijn activiteiten ook richtte op andere lidstaten, waaronder de lidstaat van de consument. Dit is een feitenkwestie die moet worden vastgesteld door de rechter. In deze zaak zijn het feit dat zij VintageCars (in het Engels) heeft gebeld, dat er sprake was van een Engelse versie van een orderformulier en dat de auto-onderdelen in Nederland werden bezorgd duidelijk bewijzen dat de activiteiten ook gericht waren op andere lidstaten, waaronder Nederland, en dat het gaat om een consumentenovereenkomst.

Op grond van art. 18 Brussel I bis zijn de Duitse en de Nederlandse rechter beiden bevoegd. Marta kan een van beide kiezen.

3. Heeft Marta vertegenwoordiging in rechte nodig om haar vordering in te stellen? Een van de kenmerken van de ESCP is dat vertegenwoordiging in rechte niet nodig is. Zie in dit verband art. 10 ESCP. Dit geldt ongeacht wat voorgeschreven zou zijn op grond van de nationale burgerlijke procesregels in dat geval, zodat in die zin de regels betreffende vertegenwoordiging in rechte worden geharmoniseerd door de ESCP (hetzelfde geldt voor de EBB-verordening - die van toepassing is ongeacht het gevorderde bedrag). De reden dat er geen vertegenwoordiging in rechte vereist is, is om kosten te besparen en de toegang te vereenvoudigen. De standaardformulieren,

informatie-elementen, de handvatten die het e-justitieportaal aanreikt, waaronder dynamische formulieren die online kunnen worden ingevuld, moeten de gebruiker leiden. Daarnaast bepaalt art. 11 dat lidstaten de partijen praktische bijstand moeten bieden; informatie hierover is te vinden op het e-justitieportaal. Die bijstand kan bijvoorbeeld worden geregeld binnen het gerecht of via het lokale Europese Consumentencentrum (ECC) of een andere organisatie voor rechtsbijstand. Daarnaast zijn op het e-justitieportaal een Gebruikershandleiding en een Praktische Handleiding te vinden, zie https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-42-en.do (actuele versies moeten in juni-juli 2019 beschikbaar komen).

4. Moet Marta:

a) de grondslag voor de vordering specificeren?

Nee, zie art. 12 lid 1. De rechter kan geen juridische beoordeling van de vordering verlangen. Als we kijken naar Vorderingsformulier A, in het bijzonder onderdeel 8, dan wordt duidelijk welke gegevens moeten worden verstrekt. In 8.1 moet zij redenen opgeven voor de vordering, maar deze zijn van feitelijke aard. Als de rechter deze niet duidelijk vindt, kan aanvullende informatie worden gevraagd via Formulier B, zie art. 4 lid 4. De verordening staat niet in de weg aan het gebruik van informelere manieren om eenvoudige aanvullende informatie op te vragen (zoals een ontbrekend adres), bijvoorbeeld per e-mail of telefonisch. Dit is gebruikelijk bij bepaalde rechters, bijvoorbeeld in Nederland.

b) ondersteunend bewijs aanhechten?

In het Vorderingsformulier moet ten minste een beschrijving worden gegeven van het bewijs, zie onderdeel 8.2 (schriftelijk bewijs, getuigenbewijs, anders, te preciseren). Voor zover van toepassing moet dit bewijs ook worden aangehecht, zie ook art. 4 lid 1. Het kan daarbij bijvoorbeeld gaan om het order- en/of het afleveringsformulier, een e-mailwisseling, of een verklaring van een persoon die aanwezig was toen Marta met de handelaar belde.

Op grond van art. 4 lid 4 geldt dat het verzoek, als de vordering kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk is of de aanvullende informatie niet wordt verstrekt binnen de gestelde termijn, wordt afgewezen.

5. Als ze haar vordering voor een Duitse rechter zou willen instellen, in welke taal moet ze dan het Vorderingsformulier invullen? De taalvereisten zijn neergelegd in art. 6 ESCP. Het vorderingsformulier moet worden ingediend in de taal van het gerecht, in dit geval Duits. Het e-justitieportaal heeft formulieren beschikbaar in alle officiële talen van de EU en biedt de mogelijkheid van automatische vertaling als het formulier wordt ingevuld in een andere taal. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat open velden vertaling kunnen behoeven (in het bijzonder de feitelijke beschrijving van de vordering, onderdeel 8.1). Het staat de rechter vrij om het Vorderingsformulier te accepteren in een andere taal die hij begrijpt. Andere documenten, zoals ondersteunende bewijsstukken, hoeven alleen vertaald te worden als die vertaling noodzakelijk

lijkt voor het geven van een beslissing. Dit om te voorkomen dat er onnodig kosten van vertaling worden gemaakt en de procedure wordt vertraagd.

Ga er bij de volgende vragen vanuit dat Marta de vordering instelt bij de sector kanton van de rechtbank Amsterdam die bevoegd is om kennis te nemen van deze vordering.

6. Hoe kan zij de vordering instellen bij de Nederlandse rechter? Kan zij de vordering elektronisch instellen? Art. 4 lid 1 bepaalt dat het Vorderingsformulier A (Bijlage I) moet worden ingevuld en rechtstreeks moet worden ingediend bij de bevoegde rechter, per post of via een ander communicatiemiddel, waaronder per fax of e-mail, dat aanvaard wordt door de lidstaat waar de procedure wordt ingeleid. Om de ECSP een eenvoudig toegankelijke procedure te laten zijn, stimuleert de verordening het elektronisch indienen van documenten. De ESCP verplicht lidstaten echter niet om elektronische indiening van de vordering mogelijk te maken (aangezien dit verweven is met het rechtssysteem en de technologische ontwikkeling). De lidstaten moeten kenbaar maken welke middelen beschikbaar zijn (art. 4 lid 2, art. 25 lid 1 onder b) en de Commissie maakt deze informatie openbaar (art. 25 lid 2).

Als we kijken naar het e-justitieportaal, op https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-nl-en.do?member=1#a_104, dan blijkt dat voor Nederland de volgende informatie beschikbaar is:

Artikel 25 lid 1 onder b - Communicatiemiddelen

Op grond van artikel 33 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zoals dat thans voorligt, mogen vorderingsformulieren elektronisch worden ingediend, mits dit is toegestaan op grond van de procesregels van het gerecht. Geen van de gerechten staat op dit moment elektronisch indienen van formulieren toe. Formulieren kunnen uitsluitend als volgt worden ingediend:

- per post;
- door middel van indienen bij de griffie.

In samenhang met wetgeving betreffende de vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht, die nog steeds in de maak is (waaronder een nieuw artikel 33 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) zijn in de Uitvoeringswet regels opgenomen omtrent elektronische indiening. Deze regels treden waarschijnlijk in een later stadium in werking.

Het nieuwe artikel 30c van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering bepaalt dat procedures elektronisch moeten worden ingeleid. Op grond van artikel 30c lid 4 zijn natuurlijke personen en verenigingen wier statuten niet bij notariële akte zijn vastgelegd niet verplicht om documenten elektronisch in te dienen, tenzij zij vertegenwoordigd worden door een externe professionele juridisch adviseur.

Rechtstreeks elektronisch indienen van documenten waarmee een geding wordt ingeleid vanuit een andere lidstaat zal voorlopig niet mogelijk zijn. Partijen uit een andere lidstaat met een professionele vertegenwoordiger in Nederland zullen documenten elektronisch kunnen indienen. Buitenlandse partijen zonder vertegenwoordiger in rechte die een geding willen inleiden, moeten de papieren route volgen.

N.B.: deze informatie is actueel (maart 2019).

7. Stel dat de rechter oordeelt dat er in het Vorderingsformulier informatie ontbreekt of onduidelijk is, wat moet hij dan doen? In dat geval moet de rechter, in overeenstemming met art. 4 lid 4, de eiser de gelegenheid bieden om het formulier aan te vullen, door het standaardformulier B (Bijlage II) toe te zenden om de ontbrekende informatie te verkrijgen. De rechter moet dit doen als hij van mening is dat de verstrekte informatie ontoereikend of onvoldoende duidelijk is, of als het formulier niet correct is ingevuld. De eiser kan de vordering aanvullen of corrigeren of een aanvullend document overleggen, of de vordering intrekken. De rechter moet een termijn stellen waarbinnen de vordering moet worden gecorrigeerd of aangevuld. Hoewel Formulier B is voorgeschreven, lijkt er geen verplichte grond aanwezig te zijn om eenvoudige ontbrekende informatie langs informelere weg op te vragen, bijvoorbeeld telefonisch of per e-mail, zoals het geval kan zijn in sommige lidstaten (zie ook het antwoord bij vraag 5a). Alleen als de vordering kennelijk ongegrond of het verzoek niet-ontvankelijk lijkt, of als de eiser het formulier niet binnen de gestelde termijn aanvult of corrigeert, wordt het verzoek afgewezen. In de onderhavige zaak lijkt dit niet het geval te zijn, aangezien aan de ontvankelijkheidseisen (toepassingsgebied, etc.) voldaan is en het erop lijkt dat de afgeleverde auto-onderdelen, in elk geval deels, niet voldeden aan de bestelling, en Marta contact heeft opgenomen met VintageCars om een vervangende levering te krijgen. Als zij deze situatie beschrijft, zonder een juridisch kader te hoeven geven, is er zeker geen reden om aan te nemen dat de vordering kennelijk ongegrond is. In elk geval kan de rechter, ook als haar beschrijving onduidelijk of onbegrijpelijk is, nadere informatie opvragen om voldoende duidelijkheid te krijgen om over te gaan tot betekening/kennisgeving van het vorderingsformulier aan de gedaagde.

8. Hoe en binnen welke termijn dient de rechter kennis te geven aan de gedaagde? Na vaststelling dat de vordering binnen het toepassingsgebied van de ESCP valt en het Vorderingsformulier volledig en behoorlijk ingevuld is (art. 4 lid 3 en 4) kan de rechter daartoe overgaan. De ESCP is een schriftelijke procedure, tenzij een mondelinge behandeling noodzakelijk is om een beslissing te kunnen geven (art. 5 lid 1 en 1a). De rechter moet onderdeel I van het Antwoordformulier C (Bijlage III) invullen, waarin gevraagd wordt of de gedaagde de vordering (deels) aanvaard, en waarin de gedaagde wordt gevraagd naar het bewijs, of een mondelinge behandeling verlangd wordt, of er vergoeding van kosten wordt gevorderd, of de gedaagde een tegenvordering wenst in te stellen en of de gedaagde instemt met betekening/kennisgeving en communicatie langs elektronische weg. In het gedeelte van het e-justitieportaal voor de Europese procedure voor geringe vorderingen zijn de formulieren beschikbaar in alle officiële EU-talen, ga naar de Europese justitiële atlas - Europese procedure voor geringe vorderingen, zie https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-en.do, of naar het onderdeel Dynamische Formulieren - formulieren voor geringe vorderingen, zie https://e-justice.europa.eu/content_small_claims_forms-177-en.do.

Een afschrift van het Vorderingsformulier, met ondersteunende documenten, moet tezamen met het Antwoordformulier C (met ingevuld onderdeel I) binnen 14 dagen na ontvangst van het correct ingevulde Vorderingsformulier worden toegezonden aan de gedaagde, in overeenstemming met art. 5 lid 2. Betekening of kennisgeving van documenten vindt plaats in overeenstemming met art. 13. Dit houdt in dat betekening plaatsvindt per post of langs elektronische weg; het laatste waar dit technisch mogelijk en toegestaan is in de lidstaat waar betekening of kennisgeving moet plaatsvinden. In dit geval Duitsland.

Als we kijken naar het e-justitieportaal, de European justitiële atlas - onderdeel Europese procedure voor geringe vorderingen, informatie over Duitsland (https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-de-en.do?member=1), vinden we de volgende informatie:

Artikel 25 lid 1 onder d - Middelen voor elektronische betekening/kennisgeving en communicatie en methoden voor het geven van toestemming daarvoor

Op grond van artikel 174 lid 1 en 2 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan een processtuk worden betekend per fax, met ontvangstbevestiging, aan een advocaat, een notaris, een gerechtsdeurwaarder (*Gerichtsvollzieher*), een belastingadviseur of enige andere persoon die bijzonder vertrouwen geniet op grond van zijn beroep, een openbare autoriteit, een vennootschap of een publiekrechtelijk lichaam.

Op grond van artikel 174 lid 3 kunnen elektronische documenten aan dezelfde personen worden betekend. Hetzelfde geldt voor andere partijen bij gerechtelijke procedures, mits zij uitdrukkelijk toestemming hebben gegeven voor verzending van de documenten langs elektronische weg. Het document moet elektronisch ondertekend zijn en beveiligd zijn tegen inzage door onbevoegde derden. Documenten mogen ook per De-Mail worden verzonden.

Met ingang van 1 januari 2018 zal het mogelijk zijn om elektronische documenten te verzenden via een beveiligd transmissiekanaal (*sicherer Untermittlungsweg*) in de zin van artikel 130a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, in plaats van het gebruik van een elektronische handtekening. De hiervoor genoemde personen moeten een beveiligd transmissiekanaal opzetten voor betekening van elektronische documenten. Bewijs van betekening langs elektronische weg vindt plaats door middel van elektronische ontvangstbevestiging in een gestructureerde en machineleesbare vorm. Daartoe zal de rechter een dataset verstrekken bij betekening van het document.

Aanvaarding op grond van artikel 13 en artikel 174 lid 3 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden aangegeven met gebruikmaking van de hiervoor onder (b) genoemde middelen.

Voor meer informatie, zie onder (b).

Artikel 25 lid 1 onder b - Communicatiemiddelen

De volgende communicatiemiddelen zijn overal beschikbaar: post, daaronder begrepen particuliere koerier, fax, persoonlijke overhandiging of het indienen van de vordering bij de griffie van de rechtbank (*Rechtsantragstelle*).

Daarnaast kunnen in alle bondsstaten (*Länder*) schriftelijke vorderingen in elektronische vorm worden ingediend bij bepaalde rechtbanken en bij alle federale rechtbanken, in welk geval de persoon die verantwoordelijk is voor het indienen van het elektronische document een geautoriseerde elektronische handtekening moet aanhechten. Hiervoor zijn handtekeningsoftware en een handtekeningenkaart met de bijbehorende kaartlezer nodig. Vanuit andere lidstaten kan ook contact worden opgenomen met de deelnemende gerechten via de e-CODEX-interface. Informatie over de gerechten die elektronische toegang bieden is te vinden op <http://www.justiz.de/> en <http://www.egvp.de/> of op de websites van de gerechten zelf.

Met ingang van 1 januari 2018 is het bij alle *Land*- en federale rechtbanken mogelijk om elektronische documenten in te dienen, op grond van artikel 130a van het herziene Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, mits het elektronische document de geautoriseerde elektronische handtekening bevat van de persoon die daarvoor verantwoordelijk is of door deze persoon is ondertekend en is verzonden via een beveiligd kanaal. Onder 'beveiligd kanaal' wordt verstaan:

1. de Duitse e-overheidsdienst 'De-Mail' met authenticatie van de afzender (*absenderbestätigt*)
2. de speciale elektronische mailbox voor advocaten ('beA')
3. de speciale elektronische mailbox voor openbare autoriteiten ('beBPo').

De technische parameters voor de verzending van elektronische documenten zullen worden neergelegd in een Federale Overheidsverordening die op 1 januari 2018 in werking treedt.

N.B.: het Vorderingsformulier A, onderdeel 10, bevat tevens een gedeelte over instemming met elektronische betekening/kennisgeving en communicatie.

9. Binnen welke termijn moet VintageCars op de vordering reageren?

Volgens art. 5 lid 3 moet de gedaagde zijn reactie binnen 30 dagen na betekening bij de rechter indienen, met gebruikmaking van Formulier C en, waar van toepassing, onder aanhechting van eventueel relevante ondersteunende documenten. De gedaagde mag ook op een andere passende wijze reageren, zonder gebruik te maken van het standaardformulier. De rechter moet dit binnen 14 dagen na ontvangst aan de eiser toesturen (art. 5 lid 4). Als de gedaagde een tegenvordering wil instellen, moet hij gebruikmaken van Formulier A, dat op grond van art. 13 aan de eiser moet worden betekend binnen 14 dagen (art. 5 lid 6). Als VintageCars een tegenvordering instelt - hetgeen niet waarschijnlijk lijkt - heeft Marta 30 dagen de tijd om daarop te reageren.

Zie art. 14 voor de termijnen, dat de rechter verplicht om partijen op de hoogte te stellen van die termijnen, van de gevolgen van het niet voldoen daaraan, en van uitstel van termijnen als dat nodig is om de rechten van partijen te waarborgen. De termijnen voor de rechter zijn geregeld in lid 3; alleen in uitzonderlijke gevallen mag de rechter de in art. 5 vastgestelde termijnen overschrijden.

Casus II

In december 2018 boekt mevrouw Stephanie Dutronc, woonachtig te Metz (Frankrijk), met haar gezin een vlucht naar Zagreb (Kroatië) voor de voorjaarsvakantie van 2019. Zij zal vergezeld worden door haar echtgenoot, hun drie jonge kinderen en twee grootouders. Bij een Oostenrijkse luchtvaartmaatschappij, met zetel in Wenen, vindt ze een goede aanbieding vanaf vliegveld Luxemburg naar Zagreb, met een overstap in Wenen. De accommodatie boekt ze via hotelbooking.com. De vlucht is echter vertraagd en ze komen aan met een vertraging van zeven uur. Het is midden in de nacht als ze eindelijk bij het hotel aankomen. Haar jongste zoon is gevallen en heeft letsel opgelopen door vermoeidheid en heeft uren liggen huilen, terwijl de reis er door haar vaders zwakke gezondheid niet comfortabeler op is geworden.

Ze besluiten schadevergoeding te vragen op grond van Verordening 261/2004 betreffende annulering en vertraging van vluchten. De Oostenrijkse luchtvaartmaatschappij weigert te betalen op grond van het argument dat de vertraging het gevolg was van technische procedures. Stephanie zoekt de relevante informatie online op en komt tot de conclusie dat dit geen geldige reden is voor de vertraging. Ze besluit een vordering tot schadevergoeding in te stellen tegen de luchtvaartmaatschappij voor zichzelf en haar gezin, ten bedrage van € 250,- per persoon in overeenstemming met genoemde verordening, vermeerderd met € 285,- aan kosten en rente, waaronder de kosten van de nachtelijke taxirit naar het hotel.

Vragen bij Casus II

1. Welke rechter is bevoegd om kennis te nemen van deze vordering tegen de Oostenrijkse luchtvaartmaatschappij als Stephanie Dutronc een Europese procedure voor geringe vorderingen wil instellen?
2. Waar kan Stephanie Dutronc de relevante informatie vinden over de geschatte kosten in de verschillende lidstaten en hoe ze het griffierecht moet betalen, aangenomen dat ze geen advies van een advocaat wil inwinnen?

Stel voor de volgende vragen dat de vordering wordt ingesteld bij de bevoegde rechter in Luxemburg.

3. Stephanie is erop gebrand om deze zaak voor de rechter te brengen en heeft in het Vorderingsformulier (onderdeel 9.1) aangegeven dat zij een mondelinge behandeling verlangt, waarbij zij als reden opgeeft dat ze voor de rechter wil verschijnen om een nadere toelichting te geven en dat ze erg teleurgesteld is dat de luchtvaartmaatschappij de financiële vergoeding heeft geweigerd. Hoe moet de rechter dit verzoek beoordelen?

4. Stel dat de rechter meer informatie nodig heeft over de technische oorzaken van de vertraging en de weersomstandigheden waarmee AirAustria te maken heeft gehad. Hoe kan hij dit bewijs opvragen?
5. Wat zijn de termijnen waarbinnen de rechter een beslissing moet geven?
6. Stel dat de rechter de vordering toewijst maar de luchtvaartmaatschappij weigert te betalen, hoe kan de beslissing in Oostenrijk dan ten uitvoer worden gelegd?
7. Stel dat AirAustria beroep wil aantekenen. Is dat mogelijk?

Antwoorden Casus II

1. Welke rechter is bevoegd om kennis te nemen van deze vordering tegen de Oostenrijkse luchtvaartmaatschappij als Stephanie Dutronc een Europese procedure voor geringe vorderingen wil instellen? De ESCP is bijzonder geschikt en beschikbaar voor dit soort zaken, gezien de voorwaarden van art. 2 en 3. Art. 4 lid 1 ESCP bepaalt dat het Vorderingsformulier A moet worden ingediend bij de bevoegde rechter. De bevoegdheid is niet geregeld in de ESCP-verordening, zodat de algemene bevoegdheidsregels van Brussel I bis van toepassing zijn (zie voor een verwijzing naar deze verordening ook art. 3 lid 2). Vorderingsformulier A, vraag 4, verwijst ook naar de bevoegdheidskwestie. Als we in deze zaak kijken naar de aangevoerde gronden, kunnen we concluderen dat controle van 4.1. (woonplaats gedaagde) en 4.2 (woonplaats consument) zou leiden tot de bevoegdheid van zowel de Oostenrijkse als de Franse rechter (lokale bevoegdheid te bepalen op grond van de nationale regels, voor informatie zie ook het e-justitieportaal https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-en.do?clang=en).

In het bijzonder de regels betreffende bevoegdheid met betrekking tot consumenten hebben echter beperkingen en de regels van Brussel I bis moeten worden geraadpleegd, net als de jurisprudentie van het HvJ EU. Zie ook de verwijzing in Vorderingsformulier A, vraag 4, naar https://e-justice.europa.eu/content_brussels_i_regulation_recast-350-en.do. De regels ter bescherming van consumenten in deze verordening zijn niet van toepassing op deze zaak. Zie art. 17 lid 3, dat luidt: "Deze afdeling is niet van toepassing op vervoerovereenkomsten, behoudens overeenkomsten waarbij voor één enkele prijs zowel vervoer als verblijf worden aangeboden." De gewone bevoegdheidsregels zijn van toepassing.

Op grond van artikel 4 jo. art. 63 Brussel I bis is de bevoegde rechter in Oostenrijk bevoegd. Daarnaast is art. 7 lid 1 onder b, tweede gedachtestreepje, op basis waarvan de plaats van uitvoering van de diensten van belang is, niet van toepassing. In Zaak C-204/08, *Rehder v Air Baltic*, ECLI:EU:C:2009:439 heeft het HvJ EU deze bepaling uitgelegd in verband met een overeenkomst met een luchtvaartmaatschappij. Daarbij oordeelde het HvJ EU dat:

"in het geval van luchtvervoer van personen van een lidstaat naar een andere lidstaat op grond van een overeenkomst die is gesloten met één enkele luchtvaartmaatschappij, welke de vlucht uitvoert, het gerecht dat bevoegd is om kennis te nemen van een op die vervoerovereenkomst en verordening nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 295/91 gebaseerde vordering tot compensatie, naar keuze van de eiser het gerecht is in het rechtsgebied waarvan zich de plaats van vertrek of de plaats van aankomst van het vliegtuig bevindt, zoals deze plaatsen in die overeenkomst zijn overeengekomen."

Dit betekent dat, naast de Oostenrijkse rechter, op grond van art. 4 ook de rechter in Luxemburg, als plaats van aankomst, bevoegd is. Eiseres kan uit deze twee kiezen.

2. Waar kan Stephanie Dutronc de relevante informatie vinden over de geschatte kosten in de verschillende lidstaten en hoe ze het griffierecht moet betalen, aangenomen dat ze geen advies van een advocaat wil inwinnen? De ESCP-verordening is bedoeld om de kosten van de procedure te verminderen (art. 1) en, hoewel de verordening geen vaste kostenregel bevat, bepaalt art. 15 onder a dat de gerechtskosten voor de ESCP niet onevenredig mogen zijn en niet hoger mogen zijn dan de gerechtskosten voor vereenvoudigde nationale procedures. Daarnaast dient de lidstaat ervoor te zorgen dat partijen de gerechtskosten kunnen betalen door middel van betaling op afstand, via (a) bankoverschrijving, (b) betaling met credit- of debetkaart, dan wel (c) automatische afschrijving van de bankrekening van de eiser. Zie ook art. 25 lid 1 onder f waarin de lidstaat daartoe verplicht wordt om de relevante informatie over de kosten te verstrekken. Dit artikel bepaalt dat de gerechtskosten, dan wel informatie over de berekening daarvan, bekendgemaakt moeten worden. De relevante informatie is te vinden op het e-justitieportaal, Europese justitiële atlas - Europese procedure voor geringe vorderingen: https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-42-en.do.

Onder het kopje ‘Gerechtelijke stappen’ is ook een gedeelte te vinden over de kosten van de ESCP, zie https://e-justice.europa.eu/content_court_fees_concerning_small_claims_procedure-306-en.do.

Zie ook art. 16, waarin ook het beginsel wordt behandeld dat de in het ongelijk gestelde partij de kosten van het geding betaalt, mits de kosten evenredig waren. Zie C-554/17 *Rebecka Jonsson v Société du Journal L’Est Républicain*, ECLI:EU:C:2019:124 voor de mogelijkheid van een andere verdeling van de kosten.

3. Stephanie is erop gebrand om deze zaak voor de rechter te brengen en heeft in het Vorderingsformulier (onderdeel 9.1) aangegeven dat zij een mondelinge behandeling verlangt, waarbij zij als reden opgeeft dat ze voor de rechter wil verschijnen om een nadere toelichting te geven en dat ze erg teleurgesteld is dat de luchtvaartmaatschappij de financiële vergoeding heeft geweigerd. Hoe moet de rechter dit verzoek beoordelen? Het is van belang om hier te benadrukken dat de ESCP in beginsel een schriftelijke procedure is, zie art. 5 lid 1. Om

de kosten en de lengte van de procedure te verminderen is dit een aandachtspunt. Elk der partijen kan echter (zie Vorderings- en Antwoordformulier) vragen om een mondelinge behandeling. De rechter zal alleen een mondelinge behandeling houden als het niet mogelijk is om een beslissing te geven op basis van de schriftelijke stukken, of als een van de partijen dat wenst. Dit verzoek kan worden afgewezen als de rechter dit niet nodig acht voor een eerlijke procesgang en gezien de omstandigheden. Die weigering kan niet afzonderlijk worden aangevochten. Dit is in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat in eenvoudige zaken met een kleine waarde, waarbij een mondelinge behandeling niet noodzakelijk is, het recht op een mondelinge behandeling niet absoluut is.

In overeenstemming met art. 8 geldt dat, als een mondelinge behandeling plaatsvindt, deze wordt gehouden via technologie voor communicatie op afstand, daaronder begrepen video- en teleconferentie, voor zover die technologie beschikbaar is (lid 1). Een partij die opgeroepen wordt om in persoon te verschijnen, kan verzoeken om een hoorzitting op afstand, indien dat mogelijk is in verband met de kosten (lid 2), terwijl een partij ook mag verzoeken om in persoon te mogen verschijnen (lid 3). Een weigering kan niet afzonderlijk worden aangevochten (lid 4).

In de onderhavige zaak lijkt er geen dringende noodzaak te bestaan voor een mondelinge behandeling. Dit soort zaken is redelijk standaard, en de persoonlijke teleurstelling van een partij als zodanig moet geen reden zijn voor een mondelinge behandeling.

4. Stel dat de rechter meer informatie nodig heeft over de technische oorzaken van de vertraging en de weersomstandigheden waarmee AirAustria te maken heeft gehad. Hoe kan hij dit bewijs opvragen? Op grond van art. 9 moet de eenvoudigste en minst belastende methode worden gehanteerd (lid 1). De rechter kan dit doen door middel van schriftelijke verklaringen van getuigen, deskundigen of partijen (lid 2). Dezen kunnen worden gehoord met behulp van technologie voor communicatie op afstand, voor zover dat mogelijk is in de zin van art. 8 (lid 3). Gezien de kosten en moeiten die daarmee gepaard gaan, kan deskundigenbewijs via mondelinge getuigenverklaringen alleen worden afgenomen als het niet mogelijk is om de beslissing te geven op basis van ander bewijsmateriaal.

In deze zaak zou het tamelijk eenvoudig zijn om AirAustria de relevante informatie over de urgentie van de technische procedure te laten verstrekken - gezien de jurisprudentie van het HvJ EU over vluchtvertragingen bestaat er zelfs twijfel of dit überhaupt van belang is (zie gevoegde Zaken C-402/07 en C-432/07 *Sturgeon*, ECLI:EU:C:2009:716 als de hoofdzaak); hetzelfde geldt voor de weersomstandigheden die dag.

5. Wat zijn de termijnen waarbinnen de rechter een beslissing moet geven? Zie art. 7 over beëindiging van de procedure. De rechter moet binnen 30 dagen na ontvangst van het antwoord (op de vordering of, voor zover van toepassing, de tegenvordering) een beslissing geven dan wel verzoeken om nadere informatie over de vordering binnen een wel bepaalde termijn van maximaal 30 dagen (voor wat betreft de vordering kan worden verwezen naar Formulier B), aangeven welk bewijs hij verlangt in overeenstemming met art. 9 of partijen oproepen voor een mondelinge

behandeling (lid 1). De rechter dient binnen 30 dagen na ontvangst van het bewijs of na de mondelinge behandeling een beslissing te geven (lid 2).

Van deze termijn mag slechts worden afgeweken in uitzonderlijke omstandigheden, zie art. 14 lid 3. Dit zijn normaal niet omstandigheden die inherent zijn aan het rechtssysteem, maar betreft de gecompliceerdheid van de zaak of andere urgente omstandigheden. De ESCP is juist bedoeld om een snelle procedure te bieden.

6. Stel dat de rechter de vordering toewijst maar de luchtvaartmaatschappij weigert te betalen, hoe kan de beslissing in Oostenrijk dan ten uitvoer worden gelegd? Op grond van art. 20 ESCP kan de beslissing ten uitvoer worden gelegd zonder dat een uitvoerbaarverklaring nodig is. Op de tenuitvoerlegging zelf is het recht van toepassing van de lidstaat waar tenuitvoerlegging wordt gevraagd: in dit geval Oostenrijks executierecht. De formele voorwaarden zijn neergelegd in art. 21: een authentiek afschrift van de beslissing moet worden overgelegd, alsmede het certificaat van art. 20 lid 2 - het standaardformulier D (Bijlage IV). De taal van dit certificaat is de taal van de staat waar de beslissing ten uitvoer wordt gelegd, maar de lidstaat moet aangeven of deze ook andere talen aanvaardt (art. 21a), zie ook art. 24 lid 1 onder i.

Oostenrijk heeft aangegeven (zie het e-justitieportaal, Europese justitiële atlas - geringe vorderingen, Oostenrijk, https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-at-en.do?member=1#a_111) de volgende talen te aanvaarden:

Artikel 25 lid 1 onder i - Aanvaarde talen

De taal die wordt aanvaard op grond van artikel 21a lid 1 is het Duits.

Naast de officiële taal (Duits) mogen Oostenrijks ingezetenen en ingezetenen van landen die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte zich bedienen van het Hongaars voor de rechtbanken te Oberpullendorf en Oberwart, het Sloveens voor de rechtbanken te Ferlach, Eisenkappel en Bleiburg, en het Kroatisch voor de rechtbanken van Eisenstadt, Güssing, Mattersburg, Neusiedl am See, Oberpullendorf en Oberwart.

Tenuitvoerlegging mag uitsluitend worden geweigerd in geval van onverenigbaarheid met beslissingen in de zin van art. 22.

7. Stel dat AirAustria beroep wil aantekenen. Is dat mogelijk? Volgens art. 17 is het een kwestie van nationaal recht of beroep openstaat. Aangezien de regels op dit punt per lidstaat aanzienlijk verschillen, is er geen uniforme regel opgenomen (afgezien van heroverweging in uitzonderlijke omstandigheden, zie art. 18 ESCP). De lidstaat moet informatie verstrekken over de mogelijkheden van beroep, zie art. 25 lid 1 onder g.

Oostenrijk heeft de volgende informatie verstrekt, zie het e-justitieportaal, Europese justitiële atlas – geringe vorderingen, Oostenrijk, https://e-justice.europa.eu/content_small_claims-354-at-en.do?member=1#a_111

Artikel 25 lid 1 onder g - Beroepsprocedure en bevoegd gerecht in verband met beroep

In een zaak die was aangebracht op grond van Verordening (EG) nr. 861/2007, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2421/2015 tot vaststelling van een Europese procedure voor geringe vorderingen, staat tegen een beslissing in eerste aanleg van een rechtbank beroep (*Berufung*) open. Het beroep moet schriftelijk worden aangetekend bij de rechtbank die de beslissing in eerste aanleg heeft gegeven, binnen vier weken na betekening of kennisgeving van de beslissing. Het beroep moet zijn ondertekend door een advocaat (*Rechtsanwalt*). De partij moet ook vertegenwoordigd zijn door een advocaat in de beroepsprocedure die volgt.

De kostenveroordeling kan worden betwist door middel van beroep inzake kostenveroordeling (*Kostenrekurs*), ook als de beslissing zelf niet betwist wordt. Een dergelijk beroep moet worden aangetekend bij de rechtbank die de beslissing heeft gegeven binnen 14 dagen na betekening of kennisgeving van de beslissing.

Advies voor methodiek

Onderwijsdoelen en aanpak

Het doel is om bekend te raken met het toepassingsgebied, de inleiding, het voeren, en de afronding van de Europese procedure voor geringe vorderingen, en met de tenuitvoerlegging van de daaruit voortvloeiende beslissing. De eerste casus betreft een zaak met betrekking tot een consumentenkoop en de tweede betreft een zaak met betrekking tot een vluchtvertraging. Dit is het soort zaken waarvoor deze procedure het nuttigst is en in de praktijk het meest wordt gebruikt. In de eerste casus staat het toepassingsgebied en het eerste deel van de procedure centraal; de tweede casus richt zich vooral op het tweede deel van de procedure, waaronder de tenuitvoerlegging. De beste manier om deze casus te benaderen is om de groep op te splitsen in kleinere groepen die aan de casus werken, waarbij ze online toegang hebben tot de verschillende materialen en in het bijzonder het e-justitieportaal. De antwoorden kunnen vervolgens plenair worden besproken. De eerste casus zal waarschijnlijk de meeste tijd in beslag nemen, hoewel de meeste vragen niet erg moeilijk te beantwoorden zullen zijn op basis van de regels.

Materialen

Belangrijke materialen zijn:

- De ESCP-verordening
- De Brussel I bis-verordening
- Jurisprudentie van het HvJ EU over deze verordeningen
- De EBB-verordening (alleen voor vraag 1 van Casus 1)
- Toegang tot het e-justitieportaal